

KIS HATÁR

SZEREP-CSERE. (Lásd a 188. lapon.)

XXXVIII. kötet, 12. szám.

Ára negyedévre 1 ft 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1890. márczius 23-án.

AZ ERDŐ TITKA.

— Elbeszélés. —

(Vége.)

ZEKET tudva, most már érthetjük, hogy Boldizsár bácsi mért viselkedett egyszerre annyira másképp a kis leány iránt. Mert Boldizsár bácsi, ámbátor igen keveset törődött a világgal és nem érdekelt semmi egyéb, csak a maga könyvei és írásai: igazában mégis nemes szívé ember volt, és ha egyszer valami megragadta a figyelmét, akkor aztán jól utána is látott a dolognak, nem röstelve semmi fáradságot. Most pedig szinte vádolta saját magát, hogy eddig olyan hideg, közönyös volt Jolánka iránt.

Mire az ebédnek végére értek, már csak Boldizsár bácsi volt még mindig egyforma kedvében. A néninek elmúlt a haragja, mert lassanként belátta, hogy ha Boldizsár bácsi olyan szokatlanul nyájas és barátságos Jolánkához, hát itt bizonyosan olyasmi történt, ami nem válik a leányka szégyenére. Majd megtudja mi az, addig is tehát nem mutat többé neheztelő arczot Jolánkának.

De Jolánka meg éppen megfordítva: hova-tovább, mindig jobban elkomolyodott és aggódni kezdett. Mert az jutott eszébe, hogy hiszen szép dolog az, amit ő mondani akar arról a szegény üldözött Magdolna asszonyról, de hát ha csak nagyot nevetnek rá? Mivel bizonyítja, hogy úgy van, amint ő hiszi? Igen, ha megvolna a csomag, amelyben az a bizonyos levél van, melyet a szegény Magdolna asszony említett, s mely mindent bebizonyít. . . de hát szerencsétlenségére éppen ez veszett el.

Képzeltetni, mekkora volt az öröme aztán, mikor ebéd után a bácsi behívta őket a maga szobájába, és ott a legelső tárgy, melyet Jolánka megpillantott, — az erdei titkos csomag volt. Ott feküdt az asztalon.

— Itt van, megvan! kiáltá örvendezve. Hogy kerülhetett ide?

Boldizsár bácsi hamiskásan mosolygott.

— Micsoda? Talán bizony ez a kis csomag? Hozzá ne nyulj a világért sem, mert az szörnyen veszedelmes portéka! Itt járt ám ma Tamás barátunk s jó szerencsére fölvilágosított, micsoda veszedelem érheti azt, aki hozzá nyul és felbontja.

— Oh dehogy, kedves bácsikám! szólt Jolánka hévvel. Az csak Tamásnak a bolondsága. Meg sem foghatom, hogyan hihet afféléket. Ez a szegény Magdolna asszonynak a csomagja, Magdolna asszony pedig a legjobb, a legnemesebb és legszerencsétlenebb asszony a világon. És én tudom, hogy éppen ebben a csomagban vannak irások, melyek azt bizonyítják, hogy mindenki gonoszul cselekedett, aki azt a szegény Magdolna asszonyt üldözte és bántotta.

A néni még mindig keveset értett az egészből. Ugy hirtől, látásból ő is ösmerte azt a rut képű Magdolna asszonyt, hallott is róla egyet-mást, hallotta a sok oktalan mesét, melyet együgyű emberek ráfogtak; de nem törődött vele és nem avatkozott a falusi népség dolgába. Azért tehát így szólt:

— De most már igazán szeretném tudni, mi történt hát voltaképen? Mi kö-

zünk nekünk és kivált Jolánkának mi köze ahhoz az istenadta öreg asszonyhoz?

— Mindjárt ki fog tűnni minden, kedvesem, szolt Boldizsár bácsi, most már egészen komolyan. És most én már nem is hagyom annyiban, mert jóvá akarom tenni egy nagy hibánkat.

— Hibánkat? Ugyan miben hibáztunk valami nagyot? Kivált ezzel a Magdolna asszonnyal, akivel soha sem volt semmi dolgunk!

— Épen az is ki fog tűnni. Mert azt mondja az Irás, hogy van egy nagy vétek, melynek a neve: a jóra való restség. Mi pedig láttuk, tudtuk, hogy itt van egy szerencsétlen szenvedő, akin mi talán segíthettünk volna. De nem gondoltunk vele. Ez a kis Jolánka pedig nem kért tanácsot senkitől, csak a jó szívetől, és megindult azon az uton, melyen nekünk kellett volna már rég járunk. No, kis lányom, most mondd el szépen sorjában mind, hogy jutottál Magdolna asszonyhoz, hogy jutott ez a csomag ide? — azután majd én is mondok valamit.

Most persze már nem esett Jolánkának nehezére, hogy elmondjon mindent. El is beszélte hiven, attól fogva, hogy mikor még nem ismerte Emmikét, mint nézegetett messziről a titokzatosnak látszó erdőbe s mint képzelt oda mindenféle tündéreket; azután mint sétált oda Emmikével s mint látták ott a szegény Magdolna asszonyt, akit Emmike minden áron boszorkánynak akart hinni, épp úgy mint azután Tamás; és talán Jolánka is elhitte volna; — de mikor látta letérdelni, imádkozni, és látta szemében azt a szelid nagy szomorúságot, mélyen meg-

sajnálta s eszébe jutott mind az az intő okos szó, melyet a mamától, a nénitől hallott, hogy ne higyen holmi együgyű babonaságban. És mert nem hitt, tehát csak azt tudta, hogy ez a szegény Magdolna asszony nagyon boldogtalan, tehát részvétre méltó. Aztán elmondta a csomag történetét s hogy miként ment Magdolna asszonyhoz bocsánatot kérni és őt értesíteni, mit hallott felőle és mennyire meggyőződött, hogy csakugyan igaza volt, mikor megsajnálta a szegény szenvedőt, kinek senkije sincs a világon, csak egy kis macskája, arról is csupa merő oktalanságot hisznek az emberek. És azt is elbeszélte, mit mondott Magdolna asszony a csomagról.

A néni meglepetve hallgatta mindezt, a bácsi pedig koronként bólingatott a fejével és végre így szolt:

— Ugy van, minden úgy van. Én azt is jól értem, miért ásta el azt a csomagot. Elő állhatott volna vele, de akkor ő vádolt volna mást, pedig mér nem akarja tenni. Ugy gondolkozik, hogy ha eddig viselte a sok gunyt és üldözést, elviseli ezután is. Elégetni pedig nem akarta, mert egy utolsó, szomorú emléktárgya van benne. És ha más valaki megtalálja, hát nem bánja, legyen meg a Gondviselés akarata. A Gondviselés pedig titeket választott és különösen éppen azt a mi hebehurgya babonás Tamás barátunkat. No, majd fog bámulni. Mert most már aztán én veszem kezembe a Gondviselés dolgát.

— De bácsikám, szolt Jolánka, kedves bácsikám, én nagyon szeretném tudni, mi van abban a csomagban.

— Meg fogod tudni: te is, a többiek is mind. Azt hiszem, holnapra már mindent elrendezhetek. Irj egy kis levélkét kedves pajtásaidnak, Emmikének és Tamásnak, s hívd el őket holnapra. Azt is megirhatod, hogy valami fontos dolgot fognak hallani arról a rettenetes boszorkányról.

Jolánka jól látta a bácsi arcán, hogyan köll ezt érteni s vidáman mondá:

— És ugy-e, majd fognak bámolni? Mert egy kicsit másféle lesz, mint amit ők gondolnak!

— Magam is azt hiszem. No, majd megválnak. Csak te ne beszélj nekik előre semmit. Ugy gondolom, hasznukra lesz nekik is ez a dolog.

Másnap korán délután szokatlanul sok ember fordult be a bácsiék házába. Legelőször érkezett az öreg lelkész, a tanító, a bíró, a jegyző, aztán a falu legelső gazdái a feleségeikkel, egész nagy sokadalom. Ott voltak már Emmike és Tamás is, akik a Jolánka külön szobájában roppant kíváncsian várták, mi fog itt történni. Faggatták is Jolánkát, de ez nem árult el semmit.

— Nem mondhatok semmit... a bácsi megtiltotta, most már ő vette a kezébe ezt az egész dolgot.

— Ugy-e, ugy-e? szólta Tamás büszkén. Nem hiába jártam én itt tegnap! Tudtam én, mit kell tenni. És bizonyosan ő mentett ki aztán téged a veszedelemből, mikor csupa jószágból oda mentél a boszorkány barlangjába.

— Jaj, borzasztó! szörnyüködött Emmike. Csak hogy kimene-kültél!

— Ki bizony, nevetett Jolánka. Látjátok, nincsen semmi bajom.

— Dehát azt mégis elmondhatnád, hogyan volt az ott... nagyon borzasztó lehetett! de hát, tudod, mégis igen érdekes.

Nagy sajnálatukra azonban Jolánka

ezt már nem beszélhette el, mert éppen ekkor beszólt a bácsi:

— Gyerekek, jertek ti is, már együtt vannak mindnyájan.

A nagy terem már csakugyan egészen tele volt. És mind a hányan ott voltak, nagy kíváncsisággal várták, mit fognak hallani. Csak a lelkész, a bíró és még egy pár ember mosolygott, mint a ki

A KIS PIETOR. (Lásd a 182. lapon.)

már tu
nem tu
tak, h
ket fog
ték, J
mikor
letet f
szorká
D
Boldiz
és csón

a bíró
de hiá
nak, a
szivne
retetle
tek eg
sággal
E
bonák
szony
mikor
rák, h

már tud mindent. De Tamás és Emmike nem tudtak semmit és már előre borzongtak, hogy micsoda rettentő szörnyüségeket fognak hallani. Csak azt nem értették, Jolánka hogy tud olyan vidám lenni, mikor itt most bizonyosan irtóztató ítéletet fognak mondani a veszedelmes boszorkányra.

De hát ezt nem sokáig hitték. Mert Boldizsár bácsi oda állt az asztal mellé és csöndet intett, aztán így szólt:

— Kedves barátim, azért hívtam ide össze a falu java embereit, mert azt akarom, hogy jóvá tegyenek egy nagy hibát, sőt mondhatni bünt, melyet már nagyon régóta követnek el mindannyian, a kik ebben a faluban laknak.

Az emberek csodálkozva néztek egymásra, de Boldizsár bácsi komoly és szigorú hangon folytatta:

— Ugy van, amint mondom. Hibás, bűnös az egész lakosság. A lelkész ur-

RETTENTŐ ÍTELET. (Lásd a 183. lapon.)

a bíró ur sokszor intették, figyelmeztették, de hiába; inkább hittek a gonosz indulatnak, az együgyü babonának, mint a jó szívnak és az okos szónak. És mert a szeretetlenségre hallgattak, konokul üldöztek egy szegény ártatlant, ki angyali jóssággal tűrte és mindent megbocsátott.

Ezután elmondta, milyen oktalan babonákat fogtak rá szegény Magdolna aszszonyra, milyen gonosz bünt fogtak rá, mikor pedig rég kimondták igazságos bírák, hogy ártatlan. Hogy üldözték, bán-

tották, megvetették azt, a ki soha senki-nek sem vétett. És csak egy kis leányka volt, aki jó szívére hallgatva, szeretettel, jósággal közeledett a szerencsétlen szenvedőhöz. Ez a kis leányka pedig Jolánka.

Szégyenkezve, csodálkozva bámult mindenki, de senki jobban, mint Tamás és Emmike. Még azonban voltak, a kik nem hitték Boldizsár bácsi szavait; de ez sem tartott sokáig, mert nyomban így folytatta:

— Tudom, sokan nem akarják elhinni, hogy ez a szegény Magdolna asszony ártatlan abban a nagy bűnben, melyet ráfogtak, mikor az a tüzvész volt és az a jó asszony oda veszett. De itt van a bizonyága, hogy miképen történt. Látjátok ezt az írást? Mindjárt felolvasom. Azt tudjátok, hogy Magdolna asszonynak volt egy gonosz testvére, aki rutul megesalta, aztán gyűlölte, mert félt, hogy meglakol. Ez a gonosz ember elvándorolt innen, senki sem hallotta többé hírét. Messze földön, idegenben élt, de mikor végre a halála óráját érezte, magába szállt, törvényes embereket hivatott és meggyóna előttök, hogy ő maga volt az, aki el akarta pusztítani Magdolna asszonyt is, meg a saját nejét is, hogy ne legyenek terhére. Ezért, mikor azt vélte, hogy mélyen alusznak, rájuk gyujtotta a házat. A törvény emberei ezt leirták, megpecsételték és ide küldték Magdolna asszonynak, hogy vegye hasznát. De ő nem akarta tenni. Ám én kezembe kaptam ezt az írást és most felolvasom, hogy azután minden ember igyekezzék jóvá tenni, amit vétett az ártatlan ellen. És még csak azt mondom, hogy mától fogva Magdolna asszonyt úgy tekintem, mint a saját házamhoz tartozót. Aki csak egy tekintettel sérti is, velem gyűlik meg a dolga.

Fölolvasták az írást és többé nem kételkedett senki. Most már értettek mindent és röstelték nagyon a történeteket. S megszólalt aztán az öreg bíró:

— Most már az a kötelességünk, hogy jóvá tegyük a hibát. Én magam megyek Magdolna asszonyért, ide hívom és itt megkövetjük, bocsássa meg, amit ellene

vétettünk. De a jó kis Jolánka kisasszony jöjjön velem. Együtt hozzuk ide.

Meg sem próbálom, hogy leírjam, mekkora volt a szegény Magdolna asszony ámulata, mikor megtudta, mi történt vele, és mikor ott a sok magába szállt ember mind hozzá lépett és bocsánatot kért tőle, ígérve, hogy jóvá teszik, amennyire csak lehet; megbecsülik, tisztelni fogják, amint megérdemli.

Meg is tették. Még az nap este minden ember tudta a faluban az egészet s ettől fogva még talán a tisztelendő urat sem becsülték úgy meg, mint Magdolna asszonyt, akinek mindenki a kedvében járt, úgy hogy nyugodt meglegedésben élte ezután napjait. De még valaki volt, akit majdnem éppen úgy dédelgettek: Jolánkát.

— Ez az a kedves aranyos leányka, a ki jobb volt mindnyájunknál!

Persze hogy senkinek sem volt mégis annyira kedvence, mint Magdolna asszonynak, a ki nem is nevezte máskép, csak így: »Az én kis vigasztaló angyalom!«

Hát a tudós és vitéz Tamás és hű követője Emmike? Ezek őszinte megtéréssel mondák Jolánkának:

— Mi bizony együgyű hetvenkedők, babonások voltunk, de ezental példádat fogjuk követni s csak arra hallgatunk, amit az okos ész és a szerető jó szív sugnak!

A KIS PIKTOR.

(Képpel a 180. lapon.)

GYÖNYÖRŰ dolog a művészet, azt senki sem tagadhatja. Akár szobrot farag, akár képet füst a művész, megbámulják, megdicsérik, hírét messzire elviszik.

No már persze, ha szépet farag és szépet füst.

Természetes, hogy nem lehet mindjárt nagyon szépen kezdeni; először csak próbálgatni kell, újra meg újra, mert csak a hosszas gyakorlat teszi az embert mesterré. Aki nagyon akarja végezni, annak kicsin köll kezdeni.

Igy gondolkozott Esztike és nem volt-e igaza? Nem tudom, mit feleltek rá, de ő meg volt győződve, hogy tökéletesen igaza van. És mégis, mégis — milyen kegyetlen sors érte!

El sem hiszitek talán, pedig úgy van! Amiért olyan nagy buzgósággal neki feküdt a művészetnek, nagyon, de nagyon megkeserülte.

Ugy történt, hogy egy szép napon amint megozsonnált, a mama így szólt hozzá:

— Esztikém, most fogj hozzá a leczkédhez. Már ozsonna előtt kellett volna elkészítened... no de ráérsz most is estig.

— Igenis, mamácska! Mindjárt meglesz.

Azonnal elő is vette a pala-táblát, hogy megcsinálja a számadást, amely ott fel volt adva. Az igazat megvallva, már ozsonna előtt is bele fogott, de kissé nehéznek találta, hát későbbre hagyta. Majd ha jól megozsonnált, bizonyosan könnyebben megy a munka. Hanem bizony, akármilyen furcsa, most még nehezebben ment. Csak nézett azokra az unalmas számokra, de azok a nézéstől nem ijedtek meg és ott maradtak megoldatlan föladványnak.

Szinte nem is szeretete látni. Inkább megfordította a táblát. Itt nagy öröm várt rá. Még ott volt a rajz, melyet ozsonna előtt kezdett készíteni.

— No, előbb ezt befejezem... majd azután megint a másik oldalra nézek.

Neki is fogott a rajzművészetnek. Gyönyörű házat rajzolt. A fal kissé görbén állt ugyan, de az nem baj, nem dőlhet össze, mikor csak rajzolva van. A házra

aztán rajzolt ajtót, ablakot; mikor pedig ezzel készen volt, melléje jobbra-balra fát, kutyát, lovat, embert. Szóval, nagyszerű kép volt az, ámbár nem is fejezhette be teljesen, mert rá esteledett az idő. És éppen a mama is belépett.

— Elkészültél a leczkéddelel?

Nagyot riadt Esztike.

— A... a... leczkémmel?... Az... az még nincs meg... de majd...

— Nincs meg? Hát mit csináltál eddig, hadd lássam? Hogyan? Ezzel a haszontalankodással fecsérelted el a drága időt? Ám, te lásd! Aki nem végzi a dolgát, nem érdemel vacsorát. Menj szobádba s reggelig szemre se merj kerülni. Reggel pedig addig nem kapsz reggelit, amíg készen nem látom a feladványodat.

Igy járt Esztike a rajz-művészetel. Eleinte duzzogott, még másnap is kedvetlen volt, de lassanként bele nyugodott.

— Már látom, nem megy másképp, először el köll végezni a komoly munkát, és csak ha marad még idő, akkor fordíthatjuk kedvtöltésre. Jól van no, hát ezentul úgy teszek, nem lesz rám panasz, és akkor talán nekem sem lesz panaszom.

RETTENTŐ ITÉLET.

(Képpel a 181. lapon.)

UGY VAN, ámbár hihetetlen!...

Akárhogyan igyekeztem

Miczurbant betűre fogni:

Hej!... sehogy sem sikerült.

Tudatlan volt, az is marad —

Ez az, ami kiderült.

Hogy méltóképp megbüntessük:

A kuczgóba leültessük

Ő kigyelmit, ez a törvény!

Roszul tanult, el vele!

A számárpád leghátulja —

Ez az ő méltó helye!

GYÖNYÖRŰ CSUSSZANÁS.

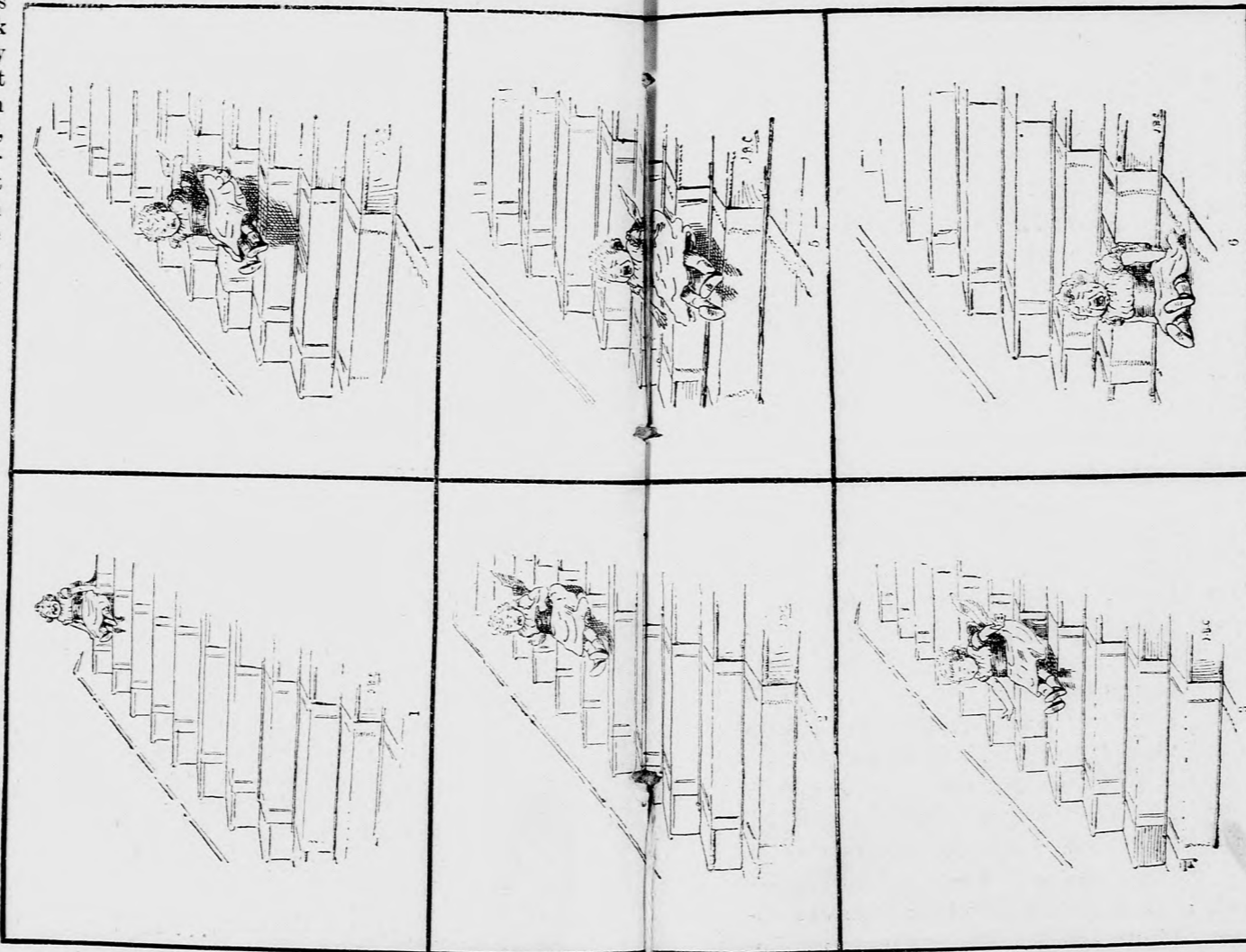
— Egy képen, hat részben. —

I. Rész. Mindig nevet rajtam a gögös Rudi, hogy én nem tudok a lépcsőn úgy lemenni, mint ő. Mert ő egyetlen egyet sem lép, mégis lejut. A korlátra kapaszkodik és lecsuszik. Az igaz, hogy már kétszer is jól kikapott apácskától e miatt, de nem bánja; mikor magunk vagyunk, újra csak gunyol: »Lásd, Pepike, te nem tudod ám ezt megtenni.« Persze hogy nem bírok rá fölkapaszkodni. De most mégis megmutatom, hogy én is lejutok úgy, hogy egyet sem lépek. Majd nevettek rajta, ha föladom neki, találja ki, hogy csináltam. Haha! Nem fogja kitalálni. Pedig nagyon egyszerű. Itt a legfelső lépcsőn leülök, a lábaimat kinyújtom... neki lóditom magamat és gyönyörűen lecsusszanok. Haha! Pompás lesz!

II. Rész. Pompás! Mondtam, hogy pompás lesz! Mint ha csak röpülne az ember. Félig a levegőben vagyok mindig... no persze, egészen nem is repülhetek, mikor nincs szárnyam... így hát egy kicsit oda kell ütődnöm a lépcsőhöz... Ez nem egészen pompás, de ha az ember valamire vállalkozott, az ilyen apró bajjal nem is gondol. Aztán nem is tart sokáig... mindjárt leröpülök, majd bámul Rudi, mert ő még nem csinált ilyen gyönyörű csusszanást. Előre!

III. Rész. Mondtam, hogy pompás... igaz is... csak egy kicsit sokáig tart... és egy kicsit nagyon is nagyokat kell

zökkennem egyik lépcsőfokról a másikra... Azt hiszem ez, a lépcső nem egészen jól van építve... már legalább erre nem, amire most nekem köll... nagyon ma-

gas is... még mindig sokáig fog tartani, amíg lejutok. Oh, alig látom a végét! Nem tudom, a madarak is így röpül-

nek-é... de ha így röpülnek, egy csöppet sem irigylem őket. Csak már lent volnék.

IV. Rész. Hiszen az igaz, hogy ele-

zökkennem... pedig úgy fáj... ez nem pompás egy csöppet sem... juj! Most megint úgy oda ütődtem! Már nem is tudom, a ruhám szakad-e, vagy a saját bőröm... azt sem tudom, melyiket kívánjam... mert ha a ruhám szakad el, kikapok a mamától... nem szeretem azt a poroló pálczát... Szinte kár is volt bele fogni... de már bele fogtam... mit csináljak!

V. Rész. Jaj! Oh! Ez már éppen nem volt pompás...! Most meg a lépcső sarkába ütődtem... talán a vér is kibuggyant...! Jajaj! Mindjárt sirok! Hiszen ez borzasztó... ez nem röptetés... nem is csusszanás... Oh, mért nem segít valaki! Most már sebesen csuszom lefelé!.. meg sem tudom magamat állítani. Jaj, segítség! Bele halok! Segítség, fogjanak meg!

VI. Rész. Jajajaj! Segítség! Tűz van! Jaj, meghaltam, leestem a toronyból, végem van! Ni, és ott a Rudi... nézett és most nevet! Hogy ne sirjak! De igenis sirok, böögök, ordítok! Segítség, oda vagyok! Emeljenek föl, fektessenek ágyba! Jajajaj! Juj de fáj! Mit? Hogy álljak fel? Nem én, nem tudok én fölállni, itt maradok, itt én, örökre... össze vagyok törve... azt sem tudom: élek-e még!... Nem jön senki... az a csuf Rudi is nevetve elfutott! Most már mit tegyek? Fölkelek és nem sirok... dicsekedni sem fogok... de ezentúl inkább ren-

des módon jövök le a lépcsőn... elég volt egyszer, nem kívánok több ilyen gyönyörű csusszanást.

des módon jövök le a lépcsőn... elég volt egyszer, nem kívánok több ilyen gyönyörű csusszanást.

AZ UJ KIS MÓZSES.

— Ilonka csinyeiből. —

UUM!

Becsapódott a kis kapu nagy dörgéssel, úgy hogy a kis baba a bölcsőjében keservesen kezdett sirni, és a jó, öreg nagymama ijedten riadt föl délutáni álmából.

Hangos lábdobogás is hallatszott a lépcsőn. Mintha legalább is egy szakasz katona rontana fel, olyan robajjal nyílt ki az ajtó. Vagy tizenhárom éves leányka zúgott be a szobába.

— Ilonka, az Istenért, milyen állapotban vagy! Arczod egészen kigyult... és a hajad!...

— Tudom már, mamuskám, szakitá félbe vig hangon a kis lány az ő édesanyja komoly szavait. Tudom, és a gallérom az piszkos, és a ruhám az rongyos. Na meg aztán ezek a kezek! Már mindent tudok. Nem köll semmit se mondanod! Oda se neki! Jó napot nagymamám! Hát annak a dudának már ismét énekórája van?! fordult a siró gyermek felé. Jaj, mama, mama! Olyan aranyos leányok voltak az iskolában!...

— De Ilonka!...

— Igazán aranyosak, és most rablósdist akarunk játszani; csak kériek, adj mindjárt egy kis ozsonnát!

— Nesze te vadóc! Szinte jól esik az embernek, ha ismét kívül vagy. Anna és Gyuri a kertben játszanak. Vigyázz reájok s ne legyetek tulságosan pajkosak. Ne igyál oly mohón, hisz kilocssantod a kávé!

— Ej, baj is az! Ajánlom magamat! S ezzel kirepült a zajos leányka a kertbe, hol már türelmetlenül várták kis barátnői, hogy elkezdhessék a nagy játékot.

A réten, hol pompásan lehet mulatni, Gyurival és Annával találkoztak, s ekkor Ilonkának eszébe jutott, hogy hiszen azt mondta édes mama, vigyázzon a két kicsi testvére.

— Jertek hát velünk, mondá.

A két apró szivesen el is fogadta a hívást, mert bizony büszkék voltak reá, a nagy testvérel együtt játszhatni. Mindjárt k^é is osztották a szerepeket: Gyuri és Anna egy utazó családhoz tartoznak, akiket aztán a rablók megtámadnak és kifosztanak. A kísérlet nagyon gyönyörűen sikerült. A családfők elfutottak ugyan, de a gyermekeket elfogták; és midőn a rablók éppen diadalmasan tanácskoztak a váltságdíj fölött, egyszerre csak újra előtörték nagy harczy riadallal s most nem maradt hátra egyéb, mint eszeveszett futásban keresni menekülést. Ilonka magával ragadta két kis testvérét, de Gyuri egy mocsáros helyen megcsuszott s el is esett, míg Anna bekeverte és elszakitá tiszta kötényét, ami bizony nagy bánatot okozott a rendes kis leánynak. A szükséges segélynyújtás annyira megakadályozá a futást, hogy a rablók szerencsésen el is fogták őket s ezzel vége szakadt a játéknak. A rablóknak és kiraboltaknak azonkívül is eszébe jutott, hogy hiszen az iskolai feladványokat is el köllene tán végezni, amire elszlott a társaság.

De milyen látványt nyújtott a két kicsi! Am Ilonka nem busult ezen valami

nagyon. Betaszította a két gyermeket a szobájukba, s ezt tanácsolá nekik:

— Tessék! Feküdjete le, ti öntött ürgék és holnap mint a kis angyalok keljete föl!

Ugy-e hogy nagyon pajkos kis leány ez az Ilonka? És bármennyiszer ígerte is meg a mamának, hogy szelidebb, nyugodtabb lesz, bizony csakhamar megfelejtkezett a szép ígéretről, s minden csak a régiben maradt. Amellett pedig — s ezt dicséretére meg köll vallani — szorgalmasan tanult, barátságos is volt mindenki iránt, szerette testvéreit; s ha nem olyan szilaj leány, bizony mindenkinek kedvenczévé vált volna. Igy pedig bizony szomorúságára volt rakonczátlanságával szüleinek, s míg ő az nap este édesen álmodva pihent ágyacskájában, azalatt papa és mama igen komolyan beszélgettek egymással, hogy ez így nem járja tovább, ez nem maradhat így. Ilonka innen-onnan nagy leány, s minthogy a jó szó nem fog rajta, szigorral kell őt vadságáról leszoktatni.

A mama másnap reggel iskola előtt be is hívta Ilonkát és komolyan szolt hozzá.

— Sokszor intettelek már, hogy a vadság nem illik kis leányhoz; de mint-hogy szavaim nem fognak rajtad, s te még mindig nem akarsz hibádról leszokni, eltökéltem, szigoruabban bänni el veled. Tehát vigyázz magadra! Nem azt mondom, hogy ne légy vig, jókedvű; szaladhatsz s játszhatol kényed-kedved szerint; de ha még egyszer tulságos pajkos és vad leszel, tizennégy napig tartó fogságot szabok rád, mely idő alatt ki sem szabad

mozdulnod a szobából és kertből. Most pedig láss dolgod után.

Ilonkára e szavak mély benyomást tettek s igazán néhány napig olyan kedves és jó volt, mint mamája csak kívánhatta.

De hát biz ez nem tartott sokáig.

A mama egy napon a városba ment bevásárolni és Ilonkára bizta a legkisebb fiucskát, ki csöndesen feküdt kocsikájában. Ilonka egy ideig szépen el is mulatott vele, de végre unni kezdte a dolgot. Körül nézett valamely szórakozás után. Szerencsésen meg is pillantá barátnőit, kik a kert alatt kószáltak és behívá őket.

— Ugyan, jőjjetek be hozzám! Szörnyen unatkozom ezzel a kis oktalan fickóval. Játszanánk inkább valami szépet, hisz ez alatt is vigyázhatok reá!

— Jól van, de mit játszunk? kérdé Irmuska, egy barna kis leány.

— Tudjátok mi jutott eszembe? kiáltá élénken Ilonka; itt a kert mellett egy kis patak folyik; épp olyan, mint a melyben a gonosz Fáraó leánya találta meg a kis Mózsést. Játsszuk azt!

— Helyes! Pompás!

— Gyönyörű lesz! Te mindig a legjobbakat találod ki! kiálták a leányok és rögtön hozzá is fogtak a nagy öltözéshez. Tarka szalagokkal és zsebvelőkkel cizomázták fel magukat, mig végre mindannyian abban állapodtak meg, hogy most igazán egész egyiptomi formájuk van.

— És az én kis öcsikém lesz a Mózseska! kiáltá Ilonka nagy tüzzel, ki-rántá a kis Bélát a meleg bölcső-kocsijából és bele tette egy kerek kosárba, melyet

a kamrából hozott ki. Aztán nagy diadalmasan vitték le a patakhoz, s minthogy a kis fiu nyugtalankodott a szük kosárban s kézzel-lábbal kapálódzva kívánczozott vissza jó, meleg kocsijába: Ilonka gyorsan betette a vízbe. De pacs!... a kosár felfordult s a kis Béla benn a hideg vízben lubiczolt, torka szakadtából kiabálva. Szerencse, hogy a patak nem volt mély, s így mindjárt kihuzták a leányok a szegény megfűrösztött babát és átadták a rémültében reszkető Ilonkának, aki alig tudott mozdulni.

— Mit szól majd ehhez a mama? gondolá magában; s én oly szentül ígertem meg, hogy nem csak hogy nem fogok semmi csinyt elkövetni a kis testvéremmel, de sőt még külön jól vigyázok rá. És most bele esett a vízbe! Istenem, csak beteg ne legyen!

Hamar beszaladt vele a házba, a jó öreg dadához, s elmondván a történeteket, szépen kérte, adjon a kis fiura rögtön száraz ruhát s főzzön neki teát, nehogy a mama észre vegye és megijedjen.

— Csak bizza rám, szólt mogorván az öreg; majd lesz rá gondom, hogy beteg ne legyen a kis fiu; de a mamának meg köll tudnia.

— Ez igaz, sóhajtá nagybúsan Ilonka, és eltökélé magában, hogy ha már hibát követett el, legalább őszinte vallomással fogja jóvá tenni. S midőn haza tért a semmit sem gyanító mama, elébe ment s zokogva, de nyiltan mondott meg mindent. A mama erre nagyon megsüggedt.

— Látod, mi történhetik a rakoncátlanságból és gondatlanságból! mondá komolyan. Adja az Ég, hogy beteg ne

legyen a te kis öcséd, különben örök szemrehányást köllene tenned magadnak!

Megnyugtathatom kis olvasóimat, hogy Béla nem lett beteg s hogy Ilonka önkéntesen, a maga jó szántából maradt otthon két álló hétig, hogy szabad idejében játszszék és enyelegjen kis testvérel. Az ijedtséget nem felejté el egyhamar s ezentul őszintén iparkodott vadságáról is leszokni, ami erős eltökélése által, szüleinek örömére, meg is történt.

Eisenstädter Anna.

SZEREP CSERE.

(Képpel a czimlapon.)

ÖREG Bátor, hü barátom,
Ma pihenő napod van;
Leoldom a vas-karikád,
Ne zörögjön nyakadban.

A magam nyakába húzom,
Valjon bele illik-e?
Tyűh!... de bő a nyakravalód!...
Majd kiesem belüle.

Pórázst akasztok beléje,
Itt a másik vége, vedd!
Fogd a szádba és vezetgess,
Mint én máskor tégedet.

A MEGSZALASZTOTT KIRÁLY.

(Képpel a 189. lapon.)

AKERITÉS tetejéről büszkén tekintett szét Kakas ur. Megcsattogtatta a szárnyait és hangosan, a mint csak birta, rikoltá:

— Kukoriku! Itt vagyok, én az ur, az udvar ura és parancsolója. Most leszállok, félre mindenki az utból, azt mondom! Kukoriku!

Szaladt is mindenki, tyuk, csirke, liba, kacsa, amint ezt meghallotta. Mert semmikép sem volt mulatságos, ha valaki

utjába állt a hatalmas Kakas urnak. Megvagdalta a csőrével, megkergette a vakmerőt, aki nem akarta átengedni neki a kikapart jó falatot. De hát hiába, mikor ő az ur, ő parancsol.

Nagyon szívesen bizony nem engedelmeskedtek neki, de mit tegyenek? Mikor már csak uri jókedvéből is olyan borzasztó tud lenni! Hát még ha egyszer igazán megharagudnék! Akkor bizonyosan megölné őket, mert ki tudja, milyen rettenetes nagy az ő ereje! Néha egyik-másik elpanaszkodott ugyan Tupinak, a jószívű kutyácskának, de ez csak annyit felelt:

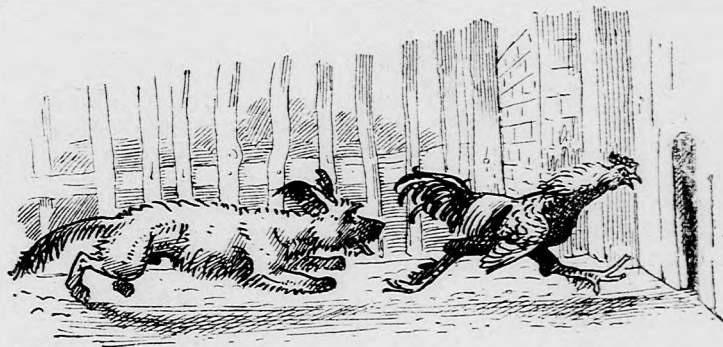
— Ugy kell nektek, ha türitek. Nem avatkozom a dolgotokba.

Észre vette ugyan Kakas ur, hogy bevádolták Tupinál, de csak még annál mérgesebb lett s még inkább hatalmaskodott a szepegő seregen. Pedig egyszer a jó Tupi így szólt hozzá:

— Hallod-e Kakas koma, rosz vége lesz. Ha egyszer az talál eszembe jutni, hogy megvédem az üldözötteket, megbánod.

Kakas ur éppen ekkor is a kerítésen ült és megvetőleg felelé:

— Oh te szegény négylábu szárnyatlan jószág! Talán bizony azt hiszed, hogy

A MEGSZALASZTOTT KIRÁLY.

félek téled? Próbálj csak kiállani velem, majd te keserülsz meg!

A jó Tupi nem akart huzakodni, hát odább ment, Kakas ur pedig csak annál büszkébben intette alattvalóit:

— Láttátok, hogy elkotródott? No hát, csak jusson még eszébe valakinek, hogy hozzá menjen panaszkodni!

Pedig mégis megtörtént. Éppen most, mikor a kerítésről kukorikolt és nagy hetykén leszállt, egy kis kacsa nem tudott eléggé gyorsan kitérni az utjából, mert éppen falatozott. Meg is adta az árát, mert Kakas ur hatalmasan összecsipkedte. A szegény kis kacsa jajgatva me-

nekült, Kakas ur pedig üldözte. De egyszerre megállt, mert Tupi lépett eléje.

— No már megelégettem ezt a sok lármát. Most hát, Kakas koma, ha éppenséggel nem félsz tőlem, állj ki a gyöpre. Mert én most mindjárt keresztül harapom a nyakadat, hogy hékesség legyen.

És erős fogait vicsorgatva, neki rohant. Már ez sehogysem volt Kakas urnak a kedvére, mert nagyon szerette a nyakát, és jól tudta, hogy Tupi az erősebb. Meg sem próbálta tehát a viadalt, hanem sarkon fordult és futni kezdett. De Tupinak is jó lába volt ám s ugyancsak szoritotta. Szégyen, nem szégyen, de valamennyi

tyuk, csirke, kacsa, liba láttára úgy futott Kakas ur, hogy már alig lihegett. Nagy ijedtében kétségbe esett, kiáltozott segítségért, csak hogy persze senki sem hallgatott rá. Mindenkinek nagy gyönyörűsége telt benne, hogy a hetyke Kakas ur csuf futását látja.

Nem is tudom, mi lett volna belőle, ha futásközben Kakas ur szerencsére oda nem téved a tyukól közelébe. Ennek olyan kicsi ajtaja volt, hogy oda Tupi be nem fért. Kakas ur tehát nagy remegve oda bujt be. Elő sem mert többé jönni estig.

Másnap is csak nagy félénken mászott elő s aggódva nézett körül. Mihelyt Tupit csak messziről is látta, gyorsan elmene-kült. Akik pedig féltek tőle, most gúnyolva mondták:

— Ahá! Tehát csak eddig van a híres erő és bátorság! Most már tudjuk, s ha nem lesz is Tupi itt, ketten-hárman össze állunk és majd elbánunk veled, csak hetvenkedjél!

Meg sem próbálta Kakas ur. Későn tanulta meg, hogy az erőtelen hatalmaskodás nem tarthat sokáig, mihamar kiderül a hetvenkedő gyöngesége és akkor csak gúny és csufság jut neki.

A SZELID EGÉRKÉK.

— Levél Forgó bácsihoz. —

EBÉDLÖNK egyik zugában van egy kis egérlyuk. Ezen a kis lyukon minden délben kikandikált két csinos egérke. Mihelyt észre vették, hogy asztalt teritettek, azaz, mielőtt meghallották a tányérok, kések és villák zörgését, legott előbujtak. Egy ízben kenyér-morzstát vettem nekik. Erre másnap annyira felbátorodtak, hogy egészen kijöttek szűk lakásukból az asztal alá, hol mi aztán mindig jól tartottuk őket. Az apró állatkák nemsokára annyira meghiztak, hogy bele haltak. Nyilván a szokatlan bő élet volt ennek okozója.

Nagyon sajnáltuk a kicsi állatkákat, mert hozzánk voltak már szokva akár csak a mi kis cziczánk, melynek karmaitól, fogaitól azonban megvédelmeztük.

Ez a kis történet eléggé mutatja, hogy okkal-móddal magunkhoz szoktat-hatjuk még a félénk kis egeret is, mely-től sok gyermek ok nélkül irtózik.

Maradok hű kis olvasója

Kabdebó Jancsi.

CSILLAG-REJTVÉNY.

— A hazai földrajzból. —

	△		∨	
	∞		∞	
T	A	T	A	R
	∨		∞	
	∞		∞	

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XXXVII. kötet
10-dik számában közölt tréfás számtani
rejtvény megfejtése:

XX
22
SS

Helyesen fejtették meg: Pick Margit, Stankovits Annika, Eördögh Rózi, Netter Elvira és Berta, Hoffmann Béla és Dezső, Zádor Ilona és Ervin, Schlesinger Dezső és Rudolf, Kramberger Margit, Vincze Jenő és Aurél, Mandel Jenő, Geisz Tibor, Seefehlner Emilia és Aranka, Holzwarth Ferike, Ádám Tinka, Janovics Margit, Kellner Jenő, Lafranko testvérek, Tóth Elemér, Lövy Kata és Berta, Feischl Irma és Jenő, Fried Sándor, Beck Frigyes, Freund Gyula, Mária Tivadar, Titze György, Schönwald Sarolta és Albert, Kohn

Gizella
Sarolta,
és Misi,
Etelka,
Pólka é

A
mában
még bel
ifj. Tol
Jenő, R
Dienes

latlan a
rosra in
Pajzán
jó mag
hogy a
Holzw
sokára
nőm:
Cselle
advány
radsz r
csak, b
Szent
előbb é
a szóra
hogy r
vánság
Hiuság
Jolán
ségede
magán
tartan
író tes
betű v
hogy y
ban,
vele é
örülni
kaptá
Józse
egyik
A mu
tet. H
megir
hogy
hetség
»Caes
Maris
Sche
Boro
hetőle
tem.

Gizella és Ármin, ifj. Szent-Imrey Tamás, Huber Sarolta, Fried Manó, Schlichter Emma, Vilma és Misi, Goldfinger Emma és Irénke. Pasteiner Etelka, V. Horváth Margit, Fábán Miklós, Fodor Pólika és Iza.

*

A »Kis Lap« XXXVIII. kötet 9-dik számában közölt képrejtvény megfejtését utólag még beküldték: Schichter Emma, Vilma és Misi, ifj. Toldy László, Fried Manó, Szerlemhegyi Jenő, Rajczý Ilona és Vilmos, Ivánts Margit, Dienes Matild, Boross József, Ivánts Béla.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Pruzsinszky Jani. Akinek még gyakorlatlan a keze, az jól teszi, ha vonalzott papírosra ír. — **Gf. Cziráky Jeanne.** Vidám, Hóka Pajzán, Kedves, Bogár, Csinos, Ráró: mind régi jó magyar lónevek. Ezekből választhatsz. Persze hogy a ló színe s nagysága is határoz. — **ifj. Holzwarth Ferike, Kelemen Blanca.** Nem sokára meglesz a kívánságod. Részvétedet köszönöm: hála az Égnek, tul vagyok a bajon. — **Cselle Anna.** Nem vetted észre, hogy tréfás a feladvány? Te meg komolyan veszed és nem is maradsz meg szabatosan a kérdésnél. Gondolkozzál csak, bár a jelen szám mindent megmond. — **ifj. Szent-Imrey Tamás.** Csak helyeselhetem ha előbb élsz kötelességednek s csak azután keresed a szórakozást. A rejtvényednek csak az a hibája, hogy nagyon is könnyű. — **Szily Erzsike.** Kívánságod szerint cselekszem. — **Buck Aranka.** Hiuság volna tőlem, ha közölném. — **Klug Jolán.** Üdv a tavasznak, mely vissza hozta egészségedet. — **ifj. Márki Imre.** Ha valamely író magának egy nevet választ, ezt illik tiszteletben tartani s nem firtatni az alnév okát. Hiszen sok író tesz így, némelyik meg csak egy bizonyos betű vagy jegy alatt ír. Ha Szidi néni akarná, hogy az ő teljes neve jelenjen meg a »Kis Lap«-ban, bizonyára meg is tenné. Közölni fogom vele érdeklődésedet, aminek bizonyára meg fog örülni. — **Révész Bódog.** Jól sejtéd: ha nem kaptál választ, nem is jött leveled. — **Lafranko József.** A kedves emlékek fölbredése szintén egyik fűszere az életnek. Meleg soraid jól estek. A munkáról csak olvasás után mondhatok ítéletet. Hogy legjobb tehetséged szerint igyekezel megírni, nem kételkedem; csak azt kívánom, hogy igyekezeteddel egy arányban legyen a tehetséged. A rejtvények közül egyet fölhasználok. »Caesar«-ban az *ae* egy betű számba megy. **Mariskának,** Gyulának szíves köszöntésemet. — **Schegerin Vilma.** Ügyes. Meg fog jelenni. — **Boros József.** A következő évnegyedben remélhetőleg. Olvasd el, amit Fülöp Mariskának üzentem. — **Csihál Hortensia.** Sokad magaddal vagy

elragadtatva az »Erdő titka« által, ami kedves elégtétel nekem. Hanem arra az egérkére haragszom, aki a te levelednek a szélét körül rágicsálta rojtosra. Hogy a *czicza* csipje meg! — **Schaffer testv.** Nagyon könnyű portékák. — **Kaltneker testv.** Mindnyájatokat tárt karokkal fogadlak. — **Lustig Tekla.** A külön papiros valahol utközben kiröpülhetett a leveledből: nem akadtam rá. — **Szily Erzsike.** Bátran küldhetsz fogasabb rejtvényeket. Ezekkel gyorsan bannának el gyakorlott olvasó társaid. — **Szeder Annuskát** fölkéri *Kaspárek Anna*, tudatná vele címét. — **Langfelder Olga.** A közlendők közé soroztam. — **Kaspárek Anna.** Kérésed teljesítésétől eltilt a szerénység. Neked, Károlynak s Laczinak szíves üdvözlöt. — **Sz. Fehérvárról** a »K. L.« 10. számában foglalt tréfás számtani talalós mese helyes megfejtését vettem, de nem lévén a küldeményen (lev. lap.) megnevezve a beküldő nevét a megfejtők sorába nem igtathatom. — **Miklós Olga.** A levél-bélyegeket egy szorgalmas, szegény fiucskának juttatom, ki azok árán iskolai könyveit szerzi be. Szívesen fogadom e célra a hírlapi bélyeget is. — **Freund Gyula.** Örömemre szolgálna, ha a nyáron abban a kies fürdőben találkozánk. — **ifj. Szent-Imrey Tamás.** A »K. L.«-ot a budapesti főpostán már pénteken este adják föl, s így nem ezen mulik, ha megkésve érkezik kezedhez. Az ottani postán szorgalmazd. Érdeklődésed s vonzódásod nyilatkozatát örvendő tudomásul veszem. — **Bernáth testv.** Nem tartottatok szem előtt, hogy az a számtani rejtvény »tréfás«. Így tehát kárba veszett az okoskodás. A másakra nézve, melyhez pedig olyan közel jártatok, szintén jobb lett volna az egyenes uton maradni. Mind a két kísérlet különben azt bizonyítja, hogy elmétek élénken dolgozik. Ami a harmadikat illeti: se kitüntetés, se kegyet ne lássatok abban, ha valamely kis olvasómnak e rovatban felelek. Nekem nem csak illik válaszolnom, de ez kötelességem is, még pedig kedves kötelességem: föltéve, hogy a levél olyan, melyre válaszolni szükségesnek vallom. — **Seligmann Elza.** Ha soraidra nem jött válasz, illetve hogy neved nincs a megfejtők sorában. ennek csak az a magyarázata, hogy leveled nem jött meg, bár — amint mondod — édes apád adta föl. Némelykor azonban olyan levelek is elkallódnak a postán, melyeket édes apák adtak fel. — **Romanovszky Szergej, Schlichter testv.** Kissé könnyű portékát küldtetek. — **Goldfinger testv.** Ha a nyolcz soros választ elégnek tartom, csak nem irhatok tizen-nyolcz sorosat? S meglehet, ennyivel sem érnének be. A tér, melyet olvasmányra s képre szántam, nagyon drága, s kár volna olyan dolgokkal tele gyűrni, amelyek legfőlebb ha kettőt érdekelnek. Reményilem, ezt belátjátok s nyilván

meg is elégsztek ezzel a felelettemmel, mely, ha a neveteket is bele foglaljátok. éppen 60 szó és 1 szám. — **Schaffer testv.** A régi neveket csakugyan meggletem a »K. L.« korábbi folyamaiban. Ugy azoknak mint nektek, újabb híveimnek, szíves üdvözetemet. Az említett rejtvényt más küldötte be. — **Koch Ibolyka.** Bár csak-e hó 31-re esik, mégis a legforróbb köszönettel fogadom és viszonzom a kedves megemlékezést. Hiszen a szerencse-kivátnál mellékes az: korán avagy későn jár-e; csak igaz legyen. Már pedig a tiedről meg vagyok győződve, hogy jó kis szívedből fakadt. — **Moretti Angelo, Taussig Andor, Hrabovszky Antal.** Hűségtek jelei jól esnek. Én is egészen az én kis olvasóimé vagyok. — **Sztankovits Annika.** Igyekezem mielőbb sorát ejteni, bár vannak, akik már régebben várják a közlést. Pedig igazságosnak illik lennem. — **L. Eördögh Árpád.** A munka kiválóképen ügyes. Mint a »K. L.« egy régiebb olvasójának s írói növendékének műve, külön becsel is bír előttem. A mellékelt rajz jó, de több hasznát venném az eredetinek, mellyel a fametsző könnyebben boldogulna. Kérem, ha lehet, ennek beküldését. — **Liptay testv.** A Korona-herczeg utca s a Kigyó tér bizony bőven szolgáltatja az anyagot: ott a pósta és táviró hivatal, amellyel újabban a messzeszóló (telefon) is egybe van kötve. Ott a »Párisi ház«, a »Haris-bazár«, a Pálffy-ház. Ezek magukban is mennyi irni valót nyújtanak! Már most csak kellenél többet ne legyen kedvetek irni — azaz kedved irni, mert a pályamunka csak *egyenek* lehet a műve. Hű ragaszkodástok lelkes nyilvánítása igaz örömemre szolgál. Sose féltsetek! — **Zirner Gizella.** Az előzőbül te is érthetsz. Egy utca és ház napiélete sok érdekset szolgáltat, csak meg köll figyelni. Mikor és hogyan ébred az utca, mitől élénk, mikor csöndesedik ismét el. Mert minden, amit megfigyelsz, érdemes, hogy leirjad. Nem köll ott Isten csudájának történni, felhőszakadásnak, földindulásnak. A tetőn csicsérgő madarak, a lenn ügöző lovak, a siető vagy ácsorgó emberek s hasonló apróságok érdekesek, ha természetesen vannak lerajzolva — persze betűben s nem képen. Bécsben sok az olvasótársad. — **Popper Ida.** Kikeresem, s ha ráakadtam, azt is szívesen elküldöm. Nagyon sajnálom, hogy két ízben is elmulasztottalak. De hát: három a magyar igazság. — **Tallián Irma.** Szívesen veszem ha azt a másikat dolgozod is fel. — **Méhely Mariska.** Apa vagy mama bizonyító sorai elmaradtak a pályamunka mellől. Ezt, a pályázati hirdetés értelmében, pótolnod kell. — **Wurm Hugo.** Újabb leveled csak megerősített jó véleményemben. — *Több levélről a jövő számban.*

Az új évnegyedtől kezdve a „Kis Lap“ több képpel jelen meg.

A „KIS LAP“ t. előfizetőihez.

A folyó évnegyed végehez közeledvén, tisztelettel kérjük a „KIS LAP“ amaz előfizetőit, kiknek előfizetésük e hóval lejár, szíveskedjenek megrendelésüket mielőbb megújítani, hogy a lap pontos szétküldése fennakadást ne szenvedjen.

A „KIS LAP“ előfizetési ára:

Negyedévre . . . 1 frt 40 kr.
Félévre . . . . . 2 frt 80 kr.
Egész évre . . . . . 5 frt 60 kr.

Az előfizetések (melyeknek elküldésére legcélszerűbb a postai utalványok használata) a „KIS LAP“ kiadóhivatalához: Budapest, Ferencziek tere 3. sz. Athenaeum-épület, intézendők.

A „KIS LAP“ kiadóhivatala.